

РЕШЕНИЕ

№ 30377

гр. София, 17.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 11.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7304** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. А. Б. ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк], бл17, ет.9, ап. 44 чрез адв.Л. Х. със съдебен адрес- [населено място], [улица], ет.10, офис 3 и имейл [електронна поща], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -901/25.06.2025 г. по чл.171 т.1 б.“б” от Закона за движение по пътищата, издадена от Т. Г. М. мл.автоконтрольор отдел „Пътна полиция“ -СДВР .

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Налице е противоречие между обстоятелствената част на административния акт и неговият диспозитив, поради което не става ясно въз основа на коя от посочените хипотези на чл.171 т.1 б.“Б” от ЗДвП е отнето СУМПС на водача. Оспорва се, че жалбоподателят е извършил посоченото нарушение на разпоредбата на чл.174 ал.3 от ЗДвП. Отрича се, жалбоподателят към момента на проверката да е управлявал лекия автомобил. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Л. Х., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Претендират се разноски.

Ответникът – мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР –А. В. Т., редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт С. М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Представя писмено становище по същество, с което излага твърдения за законосъобразност и правилност на оспорената заповед за налагане на

принудителна административна мярка. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 24.06.2025 г. около 03,10 часа в [населено място], по Околовръстен път – „Ю. дъга“ в посока на движение от [улица] към [улица], се движил автомобил – „А. – RS-6 Авант Пърформърс“ без регистрационни табели. Фактът, че автомобилът се движил без регистрационни табели, бил забелязан от полицейски патрул АП-630 в състав – ст. полицаи П. Д. М. и ст. полицаи И. С. И.. Полицейските служители със служебния си автомобил последвали автомобила, управляван от жалбоподателя, като същият бил спрял за проверка на [улица] пред № 40. Самоличността на водача, жалбоподателят М. А. Б. била установена от полицейските служители, които констатирали, че табелите с рег. номерата на автомобила - [рег.номер на МПС] се намират в багажника на процесния автомобил. На място пристигнал и екип от отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Жалбоподателят бил поканен от полицейските служители да му бъде извършена проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер 0134, за установяване употреба на алкохол, както и да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство D. test 5000 ARRN 0017. Жалбоподателят категорично отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол, както и с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Издаден му е талон за медицинско изследване с № 292306 за УМБАЛ „ВМА“, но същият не се явил за изследване и вземане на биологични проби.

По отношение на М. Б. е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 4115701 от 25.06.2025 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл.174 ал.3 от ЗДвП /в редакцията към момента на извършване на нарушението/- Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № ГРАМ -901 25.06.2025 г за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б. “б” от Закона за движение по пътищата, издадена от Т. Г. М. –мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение М. А. Б. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото като писмени доказателства са приети, Акт за установяване на административно нарушение, докладна записка до Началника на ОСПС-СДВР от 25.06.2025 г. талон за медицинско изследване, справка картон на водача, заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи.

В съдебното производство, жалбоподателят представя амбулаторни листове за извършени медицински прегледи на М. Д. Б.- негов възходящ роднина - дядо. Проведен е разпит в качеството на свидетел на съпругата на жалбоподателя – Е. Р. Б., която е заявила пред съда, че не знае подробности за случилото се и извършената проверка от полицейските служители. Посочила е, че

съпругът ѝ М. Б., има много възрастен дядо на 90 години, за който полага грижи, които изискват ежедневно придвижване с автомобил.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59 ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 6400/07.07.2023г. на Директора на СДМВР, е оправомощил длъжностни лица –държавни служители в отдел „Пътна полиция“ – СДВР да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171 т.1, т.2 т.2а, т.4, т.5 б„а“, т.6 от ЗДвП. Представени са и Заповед № 513з-9707/13.09.2024 г. на директора на СДВР, видно от която Т. Г. М. е назначен на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група при 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа не са въведени .

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт

Неоснователни са изложените в жалбата доводи, че е налице неяснота и противоречие при описание на нарушението и не е ясно въз основа на коя от посочените хипотези измежду чл.171 т.1 б.„б“ от ЗДвП е отнето СУМПС на жалбоподателя. Описаната фактическа обстановка и изложените от административния орган обстоятелства, напълно съответстват на правната квалификация на наложената ПАМ – чл.171 т.1 б.„б“ от ЗДвП.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.„б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач:

който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.174 ал.3 пр.1 – отказва проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта му и установяване на употреба на наркотични вещества .

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП: отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Безспорно е установен собственикът на управлявания от жалбоподателя автомобил. Не се оспорва и обстоятелството, че Б. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, както и с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Същият не е изпълнил предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, както и за установяване на евентуална употреба на наркотични вещества. Следователно е налице материалната предпоставка за приложената ПАМ.

С представените в съдебното производство писмени доказателства от страна на жалбоподателя, същият цели да докаже, че са налице основателни причини от личен характер – а именно полаганите грижи за по –възрастен възходящ роднина, който страда от хронични заболявания , които изискват ежедневно управление на автомобил, поради което наложената принудителна административна мярка е в противоречие с установения принцип за съразмерност и засяга сериозно правата и законните интереси на жалбоподателя.

Наложената принудителна административна мярка не само, че съответства на материалния закон и неговата цел, но същата както вече бе посочено има превантивен характер и изцяло е определена при спазване на принципите на съразмерност и безпристрастност.

В настоящото производство, жалбоподателят не оспорва фактите, че е отказал да предостави биологичен материал за извършване на медицинско изследване за наличие на алкохол в кръвта и евентуална употреба на наркотични вещества. Не се оспорва и факта, че същият е отказал при извършената полицейска проверка да бъде тестван с техническо средство, както за наличие на алкохол в кръвта, така и с техническо средство за употреба на наркотични вещества.

Твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че последният не е управлявал

автомобилът, се опровергават от приетите по делото писмени доказателства – докладна записка до Началника на ОСПС –СДВР от 25.06.2025 г., както и от издадения Акт за установяване на административно нарушение.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Жалбоподателят, не ангажирал достатъчно убедителни доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да бъде проверен с техническо средство и да даде кръвни проби.

Предвид изложеното, неоснователни са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че установената в АУАН фактическа обстановка не отговаря на истината.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, във връзка с извършеното от жалбоподателя нарушение на Закона за движение по пътищата.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДвП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на НОИ сумата от 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Б. с адрес – [населено място],[жк], бл17, ет.9, ап. 44 чрез адв.Л. Х. със съдебен адрес- [населено място], [улица], ет.10, офис 3 и имейл [електронна поща], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -901/25.06.2025 г. по чл.171 т.1 б“б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Т. Г. М. мл.автоконтрольор отдел „Пътна полиция“ -СДВР

ОСЪЖДА М. А. Б. ЕГН 8508246380 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: